

[Nøhr.]

for 65-aarige, altsaa for Ægtepar i København 1 086 Kr., i Provinsbyerne 912 Kr. og paa Landet 702 Kr., men det betyder tillige, at den højere Sats, som nu indtræder ved Opsættelse af Begæringens Indgivelse til det fyldte 66de Aar, indtræder allerede ved Opsættelse til de fyldte 65de Aar, og at den Forhøjelse, der nu indtræder ved Opsættelse til det 68de Aar, allerede indtræder ved Opsættelse til det 67de Aar. Et Ægtepar, der under den nye Lov venter med at tage Aldersrente til den Alder, hvor de under den nugældende Lov kan faa det, altsaa til det 65de Aar, vil opnaa en Aldersrente af 1 140 Kr. i København, 960 Kr. i Provinsbyerne og 738 Kr. paa Landet, i Stedet for de 1 086 Kr., 912 Kr. og 702 Kr., som de nu faar i den Alder, og tilsvarende Fordele opnaas naturligvis ogsaa for de enligstillede. Dette er selvsagt ensbetydende med, at der for et stort Antal gamle Mennesker sker en ikke ubetydelig Forhøjelse af deres Aldersrente.

Men hertil kommer de Forbedringer af de gamles og Invalidernes Kaar, som en Række af Forslagets øvrige Bestemmelser vil medføre; det er en Række Bestemmelser, som tilsammen er af ikke ringe Værdi. For Aldersrentenydernes Vedkommende er der Bestemmelsen om, at der kan anvendes et Beløb til Opførelse eller Erhvervelse af billige og gode Boliger for de vanskeligt stillede, hvorved paa een Gang deres Huslejeudgifter kan formindskes og Boligforholdene blive sundere. Jeg personlig lægger nogen Vægt paa, at man ved denne Form for Aldersrentehjælp ikke blot opnaar en direkte Fordel for de enkelte Aldersrentenydere, men at man i Virkeligheden ved denne Anvendelse af Pengene underbygger og stabiliserer hele Aldersrenteordningen. Dette er ogsaa og med Rette blevet fremhævet under Drøftelsen i Udvalget under Socialministeriet af en i disse Spørgsmaal saa indsigtfuld og varmhjertet Mand som Borgmester Viggo Christensen, København: Hvad man giver ud i personlige Tillæg, saa vel udgivet disse Penge end er, er borte. Hvad man giver ud til gode Boliger for de gamle, er en Konsolidering for hele Systemet af blivende Værdi.

For Invalidereentydernes Vedkommende er der Bestemmelsen om, at de ved Overgangen til Aldersrente beholder deres Invalidetillæg, altsaa i København 90 Kr., i Provinsbyerne 84 Kr. og paa Landet 78 Kr., ogsaa i de Tilfælde, hvor de ikke oppebærer det særlige Hjælpeløshedstillæg, en Bestemmelse, hvorom der navnlig er frem-

kommet Ønsker ved Administrationen af Loven ude i Kommunerne. Endelig er der for baade Aldersrente- og Invalidereentydernes Vedkommende Bestemmelsen om, at Skatter og Kontingenter skal fradrages Indtægten, før den maa øve Indflydelse paa Rentens Størrelse, og Bestemmelsen om, at der til personlige Tillæg fremtidig kan anvendes indtil 7½ pCt. af Grundbeløbene imod hidtil 5 pCt. Jeg skulde tro, at ikke mindst den sidste Bestemmelse om Udvidelsen af Beløbet til personlige Tillæg vil vække almindelig Tilfredshed ude i Kommunerne, idet det ofte har været meget vanskeligt at afhjælpe Trang til Tillæg inden for de 5 pCt.

Alle disse Ændringer betyder tilsammen væsentlige Forbedringer for de gamle og for Invaliderne, og ogsaa disse Bestemmelser hilser mit Parti med Glæde.

De 7½ Mill. Kr., som Aldersrentegrænsens Nedsættelse og de øvrige Forbedringer antages at ville koste Staten, og de 2 Kr. 40 Øres Forhøjelse af Invalidereforsikringspræmien, som foreslaas, kan ikke afskrække os fra at hilse Forslaget med Tilfredshed. Den Prosa, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde vilde knytte sig til Dækningsspørgsmaalet, er vi i vort Parti rede til at tage med.

Om de mere tekniske Ændringer, som Lovforslaget byder paa, vil jeg gerne sige et Par Ord. Lovforslaget giver en klar Løsning paa et Problem, som opstod, eller som rettere sagt blev særlig aktuelt ved den ved Socialreformen indførte obligatoriske Pligt til at søge Optagelse i en Sygekasse. Problemet er, hvad der skal gøres ved Medlemmer, som er optaget i en Sygekasse under urigtige Forudsætninger. Socialloven indeholder ganske vist en Bestemmelse om, at hvis et Medlem i den Erklæring, han skal afgive ved Optagelsen, svingagtigt giver urigtige Oplysninger, mister han sin Medlemsret som nydende Medlem; men denne Bestemmelse dækker selvfølgelig ikke alle de Tilfælde, hvor et Medlem uberettiget kan have fundet Optagelse.

Den afgørende Regel for, om en Person berettiget er blevet optaget i en Sygekasse, er, at han er arbejdsfør, at han ikke lider af en hyppigt tilbagevendende eller uheldbreddelig Sygdom eller en betydelig Legemsfejl, der bevirker, at han ikke kan kaldes arbejdsfør; men da Lægeundersøgelse i de fleste Kasser ikke er paabudt og det derfor maa bero paa et Skøn fra Sygekassebestyrelsen, om den i de enkelte Tilfælde finder det nødvendigt, naar den ser